

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 50 (2015), **Duminica Izgonirii lui Adam din Rai**
(a lăsatului sec de brânză)

Evanghelia: Matei 6, 14-21*

Zis-a Domnul: Că de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; dar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșalele voastre.

Iar când postiți, nu fiți posomorâți ca fățarnicii; că ei își mânjesc fețele ca să le arate oamenilor că țin post; adevăr vă grăiesc, își iau plata lor. Tu însă, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, pentru ca nu oamenilor să te arăți că postești, ci Tatălui tău Care este întru ascuns; și Tatăl, Care vede întru ascuns, îți va răsplăti la arătare.

Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură; ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia și nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură; că unde-ți este comoara, acolo-ți va fi și inima!

Duminica Iertării

Arhimandrit Sofronie Saharov

Pentru Duminica Iertării trebuie să spun câteva cuvinte. Această zi dobândește o deosebită însemnătate când sincer cerem iertare unul altuia. Când iertarea este dată din ambele părți, atunci sufletul se simte slobod și plin de pace. Și aceste condiții, a slobozeniei și a păcii, foarte mult ușurează Postul... Și voi pregătiți-vă pentru ziua aceasta, ca să lepădați din inima și din mintea voastră orice umbră de întăritare împotriva fratelui...

Din însuși începutul Postului se va cânta despre Adam cel izgonit din Rai – lucru de

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

mare însemnătate, în rânduiala istorică, mai târziu se va face pomenire de căderea în păcat a lui Adam și de hotărârea lui Hristos de a strica blestemul. În această zidire genială a întregului ciclu anual al dumnezeieștilor slujbe – în această sumă de teologie, de rugăciuni și de învățături ce reprezintă cărțile Marelui Post, este înscrisă toată Tradiția, dar toate primesc forma rugăciunii, astfel încât teologia devine conținutul tuturor rugăciunilor noastre. (...)

V-am spus că nu este ușor. Însă, de fiecare dată în asemenea cazuri, ca în Duminica Iertării ce vine, noi vom săvârși această nevoie, să uităm toate ranele pe care le-am primit în viață! Iar când din inimă vom ierta tuturor fraților toate cele ce s-au adunat zi de zi, zile pline de trude, de nedumeriri, de strâmtorări, de lipsuri, atunci toate acestea vor fi lepădate, și duhul nostru se va slobozi și va afla libertatea omului iertat, izbăvit de toate urmările păcatului și însuflețit de o nouă nădejde.

Nu trebuie să ne uimim că în viață se nasc neînțelegeri, mai cu seamă în Post. Dar trebuie să ne învățăm să preabirum greutățile pomenite, pentru a împlini legea lui Hristos, Care zice: Iertați orice aveți asupra cuiva, ca și Tatăl vostru cel din ceruri să ierte vouă greșalele voastre. Iar prin faptul de a ierta greșalele fratelui sau ale sorei noastre intrăm în procesul mântuirii întregii omeniri. De fiecare dată când se ivesc ispite sau vreo greutate oarecare (că nu este cu puțință a ocoli frecuşurile, ca urmare a limitării trupului nostru), trebuie neapărat să o biruim, ceea ce dovedește înțelepciune.

Unul din gândurile cu puțință a fi cuprinse în "Iară din lemnul cunoștinței binelui și răului să nu mâncați" este faptul că aceasta avea să tragă după sine dezbinarea tuturor oamenilor. Prima groaznică nelegiuire – Cain a ucis pe Abel – a fost dintru însuși începutul zilelor omeniești. Siluan, bunul nostru acoperitor, zice că "așa a început". Și Adam plângea faptul că toată omenirea avea să trăiască în dezbinări, în războaie, în ucigașii reciproce, în asupreli reciproce ș.a.m.d., toate cele ce sunt împotriva legii dragostei.

Ce pregătire ne propune Starețul Siluan pentru întâmpinarea Paștilor? – Cu cât mai puternic va fi în noi Duhul, cu atât mai ușor vom uita toată rana și vom ierta toată jignirea pe care ne-o pricinuieste fratele, și cu atât mai bogat se va revărsa asupra noastră bucuria vieții vecinice. A se micșora – este un măreț act duhovnicesc înaintea lui Dumnezeu. Însuși Domnul S'a micșorat pe Sine. Citim la părintele nostru Siluan cuvintele: "Harul trăiește în cei mai mici, iar nu în cei mai mari". Așa i-a dat Domnul să înțeleagă: Cu cât mai mult se smerește omul, cu cât mai mult se avântă la nevoie înșărăcirii – cu atât mai înalt se va afla înaintea lui Dumnezeu, și cu atât mai mare puțința lui de a primi marele har.(...)

Voi toți cu dragoste m-ați ascultat: încercați să împliniți toate acestea în Postul ce vine. De ce zic "în Postul ce vine"? – Pentru că, într-un chip straniu, împărățește în lume acum o atmosferă încărcată. Și pe buzele credincioșilor și necredincioșilor tot timpul

apare cuvântul “apocalipsă”, “evenimente apocaliptice”, “așteptări apocaliptice”. În ce chip va veni sfârșitul, încă nu știm, dar în anul de față tensiunea este mai mare decât înainte. Să încercăm să facem din acest Post un post al luptei pentru ceea ce v-am rugat eu: pentru unirea care va fi unire după chipul Sfintei Treimi.

De ce rugăciunea lui Iisus Hristos către Tatăl, înaintea însăși morții pe Golgotha, cuprindea cererea ca unirea, care este în Ființa lui Dumnezeu însuși, să fie dată nouă? Este cea înaltă formă de îndumnezeire a omului. Iar a crede că ea poate fi însușită fără dureri, fără răstigniri – este naiv. Cu mai multele suferințe, mai multa răbdare a tuturor înjosirilor și a tuturor nedreptăților, noi agonisim darul harului dragostei atotcuprinzătoare. Și atunci vom cunoaște pe Dumnezeu precum este, cu alte cuvinte – ca Dragoste.

Iată ceea ce trebuie noi să trăim. Îndelung aș putea să vă vorbesc despre un fenomen curios: oamenii nu își observă propriile greșeli și judecă pe alții. Așa se pierde unirea. Feriți-vă de orice gând împotriva vreunui frate sau soră, căci fiecare gând pricinuieste o crăpătură în zidurile cetății. Și să știți, nu este defel un lucru mic! Pentru că atunci când gândim ceva rău despre oricine, și după aceea ieșim din chilia noastră și întâlnim acea persoană, urmările gândului rău încep să lucreze. Și atunci celălalt va răspunde, în vârtutea acestui fenomen, în același fel. Și niciodată nu este cu puțință să știți cine a “început” primul. Pentru care ne și rugăm: “Dăruiește-mi a vedea ale mele căderi.” Lipsa acestei viziuni duce la faptul că fiecare om crede că el are dreptate și nu își observă greșalele proprii. Aceasta până și ierarhii o fac, și noi toți. Așa că feriți-vă de tot gândul rău, la voi în chilie, iar atunci zidirea noastră va rămânea în picioare și noi vom dobândi mântuirea. Dar dacă ne vom ierta nouă înșine greșalele, neînțelegând pe fratele, atunci toate se vor năruie.

Nu demult a venit la mine un tânăr care avusese un conflict cu soția sa. Iar ei au doi copii. Și eu i-am spus: “Smerește-te, și atunci vom scăpa de tragica năruire a familiei. Iar copiii mici vor scăpa de tragica formă a vieții copiilor cărora li s’au despărțit părinții.” Așa și în familia noastră: vom fugi ca de foc, ca de venin de șarpe, de orice umbră a dezbinării. Ne vom zidi viața așa încât cu adevărat să ne mântuim, și ca să ne însușim acel dar al lui Dumnezeu, pe care-l avem în libertatea duhului nostru de a ne aduna și a trăi ca o singură familie.

Iertați-mă. Vorbesc dintr-o inimă îndurerată și multe zic într-un chip dezlânat. Dar totuși, ascultați-mi cuvântul și veți vedea bune roade în viața voastră. Cuviosul Serafim din Sarov zicea: “Dobândește pacea, și mii se vor mântui în jurul tău”. Noi suntem douăzeci și șase de persoane. Așa că, dacă Dumnezeu ne ajută să ne biruim patimile aici, și pentru fiecare se vor mântui o mie – atunci douăzeci și șase de mii de oameni vor ajunge în Rai!

Vitamine duhovnicești

Cum se împacă dorul de singurătate cu bucuria intensă pe care ne-o aduce întâlnirea cu ceilalți?

Omul este o făptură după Chipul Celui Care l-a zidit: persoană, este cineva. A fi cineva înseamnă a fi în comuniune și față în față cu altcineva. Prima întâlnire față către față a omului cu Cineva, a fost în momentul aducerii la existent, când s-a pomenit că este și că Dumnezeu e aplecat asupra sa. Această întâlnire o avem fiecare dintre noi în clipa aducerii noastre la existență. După această întâlnire tânjim ori de câte ori dorim singurătatea și liniștea. Dumnezeu ne vorbește și prin tăcere. Dumnezeu e în ascunsul din adâncul nostru, acolo unde ne îndeamnă Mântuitorul să intrăm când ne rugăm, când postim... Și când reușim să intrăm acolo, să-l simțim Prezența, Bucuria noastră este atât de mare încât am voi să nu ne mai întoarcem la cele văzute...

Dar omul, chip al lui Dumnezeu chemat la asemănare cu Dumnezeu iubire, n-a fost creat singur pentru că nu "este bine să fie omul singur". Omul este un singur OM după fire, într-o multitudine de persoane diferite chemate să trăiască după "chipul" lui Dumnezeu Sfânta Treime, în comuniune de iubire liberă. Mai mult, în această multitudine și diversitate, fiecare persoană este unică și nu se poate situa decât în trei posturi: un "eu" pentru un "tu" sau "el", un "tu" pentru un alt "eu" sau "el", un "el" pentru aceștia. Mai poate să aparțină unei comunități care poate fi "noi" sau "voi" sau "ei" pentru alte comunități. Și fiecare postură se naște numai într-o relație vie și nemijlocită de comunicare, de punere în comun a vieții și valorilor noastre. Această comunicare, cuminecare, împărtășire din unicitatea fiecăruia este aducătoare de spor de viață, de bucurie, cum mărturisești în întrebare. Și, cu cât e mai mare, mai bogată viața mea, cu atât mai mult am de dat și cu atât mai mult voi primi. Și ca să dau mult, e nevoie să mă hrănesc, să mă umplu, să devin mereu nou și iarăși să mă dăruiesc. Și nou devin în relația cu Cel Care le face pe toate noi, cu Dătătorul de Viață, cu Dumnezeu Care este și vine în ascunsul meu. Și alerg la singurătate și tăcere ca să și mă întâlnesc cu El, să-l simt prezența, să mă umplu de iubire și bucurie. Și iarăși voi fi trimis și voi alerga la "ai mei" ca să-mi împlinesc misiunea mea de martor al acestei Bucurii și să mă împărtășesc de bucuria lor care e altfel. Așa nu ne vom sătura în veci de frumusețea și taina fiecăruia pentru că în fiecare va fi Dumnezeu și fiecare va fi în Dumnezeu. Acum ne pregătim pentru această fericire trăind Poruncile, hrănindu-ne cu Dumnezeu așa cum ni se dă acum, slujindu-ne unii pe alții pe Cale și minunându-ne unii de alții întrebând ca poetul: "Prietene, cum e albastrul tău?"

Amândouă întâlnirile ne sunt necesare pentru a ajunge la fericirea pe care o dorim cu toții și fiecare. De aceea și porunca iubirii are două aspecte: lubește pe Dumnezeu și lubește pe aproapele tău!

(Sursa: **Maica Siluana Vlad**, răspuns preluat de pe pagina www.sfintiarhangheli.ro)